

Hồi 8

Phong Tình Cổ Thi

T rở lại Hà Quân Đạt. Chàng theo dõi Ý Lan không ngờ lại chạm mặt với Thường Luân và Phong Tình Cổ Thi. Quân Đạt nấp trong vườn hoa đào mà lòng mừng khắp khởi, bởi chàng biết Phong Tình Cổ Thi cũng là một trong những người giữ những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long.

Phong Tình Cổ Thi sau khi gặp Thường Luân liền vội vã bỏ đi. Quân Đạt đâu thể bỏ lỡ thời cơ, chàng vội vã trở khinh thuật bám theo lão Phong Tình.

Quân Đạt vừa theo sau lão vừa nghĩ:

- "Nếu mình có may mắn như đêm hôm trước thì chuyện hợp nhất thất kỳ đoạt mạng chỉ trong nay mai thôi."

Phong Tình Cổ Thi rời khu vườn hoa đào trở lên tòa nhà chính của Lạc Hoa Viên. Đón lão ngay ngưỡng cửa chẳng ai khác mà chính là kỹ nữ Hà Á Tiên.

Á Tiên giả lả bước xuống thềm, nắm tay Phong Tình Cổ Thi:

- Xem nét mặt của lão gia, Á Tiên biết ngay người đang rất vui vẻ phải không?

Phong Tình Cổ Thi choàng tay qua vai Á Tiên:

- Ta sắp đắc được cái vui nhất trong thế gian rồi.

Hai người cùng nhau bước lên bậc tam cấp để vào tòa chính sảnh. Sự xuất hiện của Phong Tình Cổ Thi khiến những vị khách tìm hoa buổi sớm vội vã rời bàn. Người thì về phòng mình, kẻ thì gục mặt, còn ai chưa có kỹ nữ hầu tiếp thì vội vàng vàng rời khỏi tòa lầu lạc hỷ.

Quân Đạt bình thần theo sau Phong Tình Cổ Thi và Á Tiên như người nhàn du tìm chốn khuây khỏa. Phong cách cùng vẻ khôi ngô tuấn tú của chàng khiến những nàng kỹ nữ để mắt đến.

Phong Tình Cổ Thi đảo mắt nhìn qua một lượt rồi sang sang nói:

- Lão phu đến Lạc Hoa Viên cũng như các ngươi thôi. Các ngươi đừng ngại, cứ tự nhiên.

Những người còn lại đồng loạt lên tiếng:

- Lão gia thật là hào phóng, khí phách.

Á Tiền mỉm cười, trên mặt tỏ ra những nét tự mãn vô cùng:

- Các vị cứ tự nhiên, khi các vị là khách của Lạc Hoa Viên cũng xem như bằng hữu của lão gia.

Mọi gã khách tìm hoa một lần nữa lại tỏ lộ sự hứng khởi sau câu nói của Hà Á Tiền.

Một gã khác từ chiếc bàn trong góc bước ra, hai tay bưng chén rượu bước đến trước mặt Phong Tình Cổ Thi:

- Tại hạ là Kha Mộc Lân, thỉnh lão nhân gia một chén rượu gọi là kính người trưởng bối.

Phong Tình Cổ Thi gật đầu, tủm tỉm cười đón lấy chén rượu của Kha Mộc Lân:

- Lão phu nghe đồn Kim Tiền Bang của Kha đại hiệp vang danh khắp giang hồ, hôm nay được diện ngộ quả là hạnh ngộ, hạnh ngộ.

Lão nói xong nâng chén rượu uống cạn:

- Rượu của Kha chuông môn quả là ngon. Nay mai chắc lão phu phải một lần đến Kim tiền bang để đáp lại Kha chuông môn.

- Kha Mộc Lân lúc nào cũng chờ đón lão nhân gia quá vắng Kim tiền bang.

- Lão phu sẽ ghé, Kha chuông môn cứ tự nhiên nhé.

Sau những lời khách sáo đó, Phong Tình Cổ Thi cùng với Á Tiền đi theo hành lang để vào khu Lạc hỷ phía sau gian đại sảnh.

Khi Quân Đạt vừa bước vào gian Lạc hỷ thì một nàng kỹ nữ bước đến đón chàng:

- Công tử.

Quân Đạt buông luôn một câu lạnh nhạt:

- Cô nương theo tại hạ chứ.

Ả kỹ nữ lộ vẻ rạng rỡ trên khuôn mặt trát phấn:

- Thiếp sẽ hầu phục tướng công.

Quân Đạt cũng với ả kỹ nữ song hành bước theo Phong Tình Cổ Thi. Thấy khuôn mặt của chàng có vẻ nghiêm khắc khiến bọn khách tìm hoa cũng ngấm ngấm theo dõi.

Khi Phong Tình Cổ Thi và Á Tiên vừa vào trong gian thư phòng cất riêng một góc trong khu vực Lạc hỷ thì bất ngờ Quân Đạt quay lại ả kỹ nữ:

- Đa tạ cô nương đã đưa tại hạ đến đây.
- Công tử không vào Lạc Hỷ Phòng với thiếp à?
- Bỗng nhiên tại hạ không cảm thấy hứng thú.

Chàng cầm một nén bạc vụn nhét vào tay ả:

- Lần sau tại hạ sẽ tìm đến cô nương.

Ả kỹ nữ nhìn Quân Đạt bằng cặp mắt ngạc nhiên, nhưng không hỏi thêm câu nào, lặng lẽ quay lưng bỏ lên gian đại sảnh. Chắc có lẽ với ả đây là lần đầu tiên gặp một nam nhân như Quân Đạt và điều đó đối với ả cũng chẳng có gì phải bận tâm.

Khi ả kỹ nữ đi khuất rồi, Quân Đạt mới chấp tay sau lưng tiến thẳng đến gian Lạc Hỷ Phòng mà Á Tiên cùng với Phong Tình Cổ Thi vừa mới bước vào.

Cánh cửa đóng im ỉm nhưng bên trong lại rộn lên tiếng cười dâm đãng của Á Tiên và Phong Tình Cổ Thi. Chàng nghe tiếng Á Tiên thì thầm:

- Lão nhân gia sẽ thưởng cho Á Tiên bao nhiêu ngân lượng nếu như Á Tiên cung cấp cho lão nhân gia một tin cực kỳ hệ trọng?

Tiếng của Phong Tình Cổ Thi ồm ồm đáp lại lời Á Tiên:

- Lão phu không chỉ cho nàng nhiều kim lượng, mà còn giúp nàng làm chủ tất cả các kỹ viện ở Dương Châu thành này.

Á Tiên reo lên:

- Thật không?
- Nàng không tin lão phu à?
- Không phải là Á Tiên không tin, nhưng Á Tiên mừng quá mới lỡ lời hỏi một câu trái ý lão nhân gia.

Phong Tình Cổ Thi bật cười sang sảng:

- Nàng rót rượu cho lão phu nào.
- Thừa vâng.

Nghe hai người đối đáp với nhau, Quân Đạt không vội mở cửa.

Trong phòng im lặng, có lẽ Phong Tình Cổ Thi đang thưởng thức chén rượu của Á Tiên. Sự im lặng đó trôi qua nhanh chóng, tiếng Á Tiên lại cất lên:

- Lão nhân gia mà nghe tin này chắc chắn sẽ ngạc nhiên vô cùng.
- Nàng cứ nói xem lão phu có ngạc nhiên không.

- Tối hôm qua lại Long Thiên Tự, chủ nhân tiểu hắc kỳ và lão Ma Thần Cát Giã đã tỷ thí với nhau. Cuối cùng chủ nhân tiểu hắc kỳ đã thắng Ma Thần Cát Giã và đoạt của lão ngọn tiểu huỳnh kỳ.

- Sao nàng biết?

- Tất cả những chuyện ở Long Thiên Tự, Á Tiên đều biết hết.

- Chủ nhân tiểu hắc kỳ đã xuất hiện hả? Nếu y đã bại được Ma Thần Cát Giã thì bản lĩnh võ công của y không phải tầm thường.

Phong Tình Cổ Thi chợt xuống giọng khiến cho Quân Đạt phải áp tai vào cửa mới nghe được:

- Nàng có biết vì sao chủ nhân tiểu hắc kỳ và Ma Thần Cát Giã cùng hẹn ở Long Thiên Tự không?

- Lão nhân gia còn hỏi Á Tiên nữa ư? Há chẳng phải lần này lão nhân gia cũng rời Quỷ cốc đến Dương châu thành chỉ vì Lạc Hoa Viên thôi sao?

Phong Tình Cổ Thi bật cười giòn giã:

- Lão phu đến Dương châu thành ắt phải ghé Lạc Hoa Viên, nhưng chuyến này lão phu còn chuyện hệ trọng với Long Thiên Tự.

- Nếu lão nhân gia có chuyện ở Long Thiên Tự thì Ma Thần Cát Giã lẫn chủ nhân tiểu hắc kỳ cũng có mục đích như lão nhân gia.

- Bọn họ đến Long Thiên Tự vì ngọn tiểu bạch kỳ của Nhiếp Thần Quân?

- Chắc chắn là như vậy rồi.

- Cái tin của nàng rất có giá trị đối với lão phu đó. Lão phu sẽ trọng thưởng cho nàng.

Sau câu nói của Phong Tình Cổ Thi thì Á Tiên chợt rú lên một cách phấn khích.

Trong khi đó ở bên ngoài Quân Đạt nghĩ thầm:

- "Như lời lão ma này nói thì Long Thiên Tự là nơi cất giữ ngọn tiểu bạch kỳ. Nếu như vậy mình phải quay trở lại đó một lần nữa."

Quân Đạt nghĩ xong liền cất tiếng tăng hắng.

Á Tiền nghe tiếng tăng hắng của chàng, nạt lớn:

- Á Tiền đang vui vẻ với lão nhân gia mà các người dám đến quấy nhiễu sao? Đi ngay lập tức!

Á Tiền vừa dứt lời thì Quân Đạt đẩy toang cánh cửa Lạc Hỷ Phòng. Chàng chấp tay sau lưng thong thả bước vào phòng.

Trước mặt Quân Đạt, Á Tiền chẳng một mảnh vải che thân đang ngồi cạnh Phong Tình Cổ Thi. Á chủ nhân Lạc Hoa Viên vừa thấy chàng liền thẹn mặt, ngớ ngàng hỏi:

- Người là ai?

Á Tiền xua tay:

- Người mau ra khỏi Lạc Hỷ Phòng ngay.

Phong Tình Cổ Thi nắm tay Á Tiền:

- Ê, tên tiểu tử này có lẽ muốn đến đây dâng cho lão trái tim của gã để lão uống rượu đây mà.

Phong Tình Cổ Thi vuốt chòm râu mép:

- Lão phu đang thiếu thức nhắm đây, mà lão chỉ dùng tim người thôi.

Phong Tình Cổ Thi đứng lên, quay lại Á Tiền:

- Nàng rót rượu sẵn cho lão nhân gia nhé.

Phong Tình Cổ Thi mỉm cười với Quân Đạt:

- Trước khi chết tiểu tử có thể cho lão nhân gia biết ngoại danh của người để ngày này năm sau lão sẽ cúng tế cho người.

Hàn Quân Đạt cười nửa miệng:

- Quân Đạt đến đây không phải để chết, và càng không muốn phá bình cuộc vui của lão tiền bối và á giai nhân của Lạc Hoa Viên.

Phong Tình Cổ Thi nheo mày:

- Chứ người đến thư phòng của ta để làm gì?

Quân Đạt vẫn giữ vẻ bình thản với khuôn mặt lạnh như băng hàn:

- Văn bối sẽ đi ngay, nhưng trước khi rời khỏi đây văn bối có một đề nghị.

Nghe chàng nói khẳng khái như vậy, Phong Tình Cổ Thi không tránh được sự bức dọc:

- Người không biết lão nhân gia là Phong Tình Cổ Thi hay sao mà còn đề với nghị chứ?
- Chính vì biết lão là Phong Tình Cổ Thi nên văn bối mới đến thư phòng này.
- Hả!

Lão nheo mắt nhìn Quân Đạt:

- Người không sợ lão phu nổi giận mà moi tìm người để uống rượu à?
- Muốn moi tìm Quân Đạt, trước hết lão phải bắt tại hạ ngừng thở, mà lúc này tại hạ chưa muốn chết.
- Người thấy Phong Tình Cổ Thi mà vẫn cao ngạo lớn lối.
- Nếu văn bối không có bản lĩnh thì không đến Lạc Hỷ Phòng của Phong Tình Cổ Thi lão tiền bối trong lúc tiền bối đang cao hứng.

Quân Đạt đổi qua chất giọng kiên quyết:

- Văn bối sẽ rời khỏi Lạc Hỷ Phòng ngay sau khi lão tiền bối cho văn bối mượn ngọn tiểu kỳ của người.

Phong Tình Cổ Thi trở mặt ngỡ như hai con người của lão sắp lộn ra khỏi hốc mắt. Lão hỏi lại Quân Đạt:

- Người muốn lấy ngọn tiểu kỳ của lão à?

Quân Đạt gật đầu:

- Văn bối cần phải lấy ngọn tiểu kỳ của lão tiền bối để hợp nhất thất kỳ đoạt mạng.

Phong Tình Cổ Thi ngửa mặt cười sảng sặc. Những thớ thịt trên mặt lão cứ giật liên tục sau những tiếng cười ừng ực. Lão cười đến độ phun luôn những tia nước rãi ra ngoài. Phong Tình Cổ Thi chợt cắt ngang tiếng cười đó, gằn giọng hỏi Quân Đạt:

- Tiểu tử, người là ai mà dám đòi đoạt ngọn tiểu thanh kỳ của lão phu chứ?

Quân Đạt nhướn mày:

- Chủ nhân tiểu hắc kỳ.
- Người là chủ nhân tiểu hắc kỳ?
- Không sai.

Á Tiền buột miệng hỏi chàng:

- Chính công tử là người đêm qua đã đánh bại Ma Thần Cát Giã đoạt ngọn tiểu huyền kỳ?

- Đúng như vậy. Tại hạ chỉ thắc mắc sao chuyện ở Long Thiên Tự mà cô nương lại biết rành rẽ quá như vậy. Xem chừng Lạc Hoa Viên của cô nương có quan hệ với Long Thiên Tự.

- Công tử đừng có võ đoán.

- Nếu cô nương không có quan hệ với Long Thiên Tự thì sao có thể biết rành rẽ mọi việc trong chùa?

Phong Tình Cổ Thi xua tay:

- Cứ coi như Á Tiên có quan hệ với Long Thiên Tự và người có muốn tìm hiểu mối quan hệ đó không?

- Không liên quan đến tại hạ, bởi những gì tại hạ cần biết thì đã nghe tất cả rồi.

Phong Tình Cổ Thi cười khẩy:

- Thế thì tốt, tất cả những gì người đều biết thì người có làm thức nhắm để lão phu uống rượu người cũng không trách ta.

Quân Đạt buông luôn một câu lạnh lùng:

- Không ai chịu giao báu vật của mình cho người khác.

- Tiểu tử, nói được câu đó người đáng mặt anh hùng, nhưng chỉ tiếc người sớm gặp lão phu. Gan của người phải lớn và trái tim của người phải hơn những người khác mới dám tìm lão phu đòi tiểu thanh kỳ.

- Gan và tim của Quân Đạt sẵn sàng dâng lên Phong Tình Cổ Thi lão tiền bối nhưng ngược lại tại hạ vẫn có thể đòi lão dâng cho tại hạ ngọn tiểu thanh kỳ.

Phong Tình Cổ Thi liếm mép:

- Lão thích trái tim của người lắm, thích cả hai ngọn tiểu hắc kỳ và tiểu huyền kỳ nữa.

Phong Tình Cổ Thi vừa nói dứt lời, quát lớn một tiếng:

- Tiểu tử đồ tuyệt học tiểu thanh kỳ Hải Nộ Cuồng Phong của lão.

- Tại hạ đang sẵn sàng thỉnh chiêu.

Quân Đạt nói như vậy nhưng trong bụng nghĩ khác:

- "Mình cũng dừng đến kế mọn như đã đối phó với lão Ma Thần Cát Giã."

Ý nghĩ đó vừa lướt qua đầu Quân Đạt thì Phong Tinh Cổ Thi quát lớn một tiếng:

- Đỡ chuông.

Hai đạo kinh Hải Nộ Cuồng Phong, tuyệt thức chuông pháp trong tiểu thanh kỳ cuốn cuộn ập tới thân pháp của chàng. Chuông kinh lạ lùng như những đợt sóng bạc đầu từ trên cao chụp xuống đầu Quân Đạt.

Đã chuẩn bị từ trước, Quân Đạt vừa nhoáng thấy kinh lực di sơn đảo hải ập tới mình liền dụng phiên thân di ảnh lách qua trái ba trượng.

Chàng ngỡ rằng lần này cũng như lần đối mặt với Ma Thần Cát Già, đạo kinh lực Hải Nộ Cuồng Phong sẽ đánh vào chỗ đứng của mình, nhưng không, mỗi tuyệt thức trong mỗi ngọn tiểu kỳ có chỗ ảo diệu riêng.

Tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong của lão Phong Tinh Cổ Thi như những đợt sóng liên tục phủ xuống theo hướng lách tránh của Quân Đạt.

Lũ kinh lướt đến đâu tạo ra những âm thanh sóng triều vỗ vào ghềnh đá nghe mà rợn cả cột sống.

- Ầm... Ầm... Ầm...

Ngay cả sàn gạch dưới chân Quân Đạt cũng phát ra những tiếng nổ dữ dội.

Quân Đạt toát mồ hôi hột, bởi không ngờ tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong lại lợi hại như vậy.

Chàng toan thi triển phiên thân di hình thoát ra ngoài Lạc Hỷ Phòng thì mặt đất dưới chân chàng như cuộn thành sóng. Quân Đạt biết ngay hiện tượng đó là do lực kinh Hải Nộ Cuồng Phong tạo ra, nhưng chưa kịp phản ứng thì cả thân hình chàng như lọt thỏm vào một con lốc cuốn ập tới.

Con lốc đó như cuốn lấy Quân Đạt, nhấc bổng chàng lên khỏi mặt đất, đến bây giờ thì Quân Đạt mới hối hận đã không đón chuông của Phong Tinh Cổ Thi.

Diễn tả thì chậm nhưng những diễn biến thì lại nhanh hơn một lần chớp mắt. Quân Đạt ngỡ như chung quanh mình là một bức tường khí rắn hơn thép, hơn đá đang từ từ ép lại và chẳng bao lâu nữa cơ thể chàng sẽ nát vụn.

Trong tình cảnh thập tử nhất sinh, chàng hối tiếc mà than thầm: sao mình lại quá chủ quan?

Chợt chàng nghe tiếng nổ chát chúa vang lên ngay bên mang tai mình:

- Âm...

Cùng với tiếng nổ đó, Quân Đạt hoa cả mắt, trong đầu vang lên những tiếng u u như bầy ong vỡ tổ khiến chàng mù mắt.

Ngược lại áp lực khí kinh cũng tản mát.

Trong lúc còn mù mắt đầu óc, Quân Đạt nghe thấy tiếng truyền âm nhập mật:

- Không phải lúc nào ngươi cũng đắc thắng dễ dàng đâu.

Tiếng truyền âm nhập mật đó khiến Quân Đạt bừng tỉnh như người vừa thoát ra khỏi cơn ác mộng.

Chàng chớp mắt.

Phong Tinh Cổ Thi vẫn đứng trước mặt chàng, lão ma cau mày nhìn Quân Đạt:

- Thì ra tiểu tử có viện nhân đứng bên ngoài hỗ trợ, mà người đó mới chính là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ.

Dù không nói ra, Quân Đạt cũng biết vừa rồi mình thoát khỏi cảnh tử vong chỉ nhờ vào sự hỗ trợ của sư phụ. Nếu sư phụ của chàng không ra tay dụng đến Song Chỉ Đoạt Mạng thì giờ đây chàng đã biến thành một đồng thịt bầy nhầy bởi ngọn chưởng Hải Nộ Cuồng Phong của Phong Tinh Cổ Thi.

Bị thất cơ một lần, Quân Đạt phần uất vô cùng. Chàng nghiến răng nói:

- Tại hạ chủ quan nên chút nữa đã dâng nạp cho Phong Tinh lão ma, bây giờ đến lượt tại hạ trở chút tài mọn.

Quân Đạt vừa nói vừa vận chuyển chân nguyên đến mười hai thành công lực. Chàng quát một tiếng thật lớn:

- Song Chỉ Đoạt Mạng.

Hai đạo chỉ xanh rờn thoát ra nhắm thẳng Phong Tinh Cổ Thi cuốn đến như hai lưỡi kéo thần chết.

Phong Tinh lão ma ngạc nhiên vô cùng, buột miệng thốt:

- Ý

Lời còn đọng trên môi Phong Tinh Cổ Thi thì hai đạo chỉ tử thần cũng ập tới. Phong Tinh Cổ Thi nhất thời chủ quan khinh thường đối phương nên thoáng lúng túng. Mặc dù lúng

túng song Phong Tình Cổ Thi cũng kịp dựng chưởng phát động tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong đón thẳng vào song chỉ của Quân Đạt.

Chỉ kinh như sét trời.

Chưởng pháp như sóng biển.

- Âm...

Quân Đạt thối lui hai bộ.

Phong Tình Cổ Thi thối lui ba bộ.

Á Tiền thị trận ngạc nhiên vô cùng, vừa mới đây Quân Đạt còn là kẻ hạ phong so với Phong Tình Cổ Thi nhưng trong chớp mắt tình thế đã đảo ngược. Kẻ chiếm thượng phong bây giờ lại chính là Quân Đạt.

Một thoáng ngạc nhiên hiện ra trên mặt Phong Tình Cổ Thi. Lão vừa ngạc nhiên vừa giận đến biến sắc. Bởi một kẻ hậu sinh như Quân Đạt so chưởng với lão, một nhân vật mà bất cứ cao thủ Trung Nguyên nào nghe tiếng cũng phải run sợ.

Phong Tình Cổ Thi cắn răng vào môi dưới rồi mới cất tiếng cay độc:

- Tiểu tử, ngươi đáng mặt là đối thủ của lão phu.

Trong lúc Phong Tình Cổ Thi nói thì Quân Đạt lại nghe tiếng truyền âm nhập mật của sư phụ:

- Quân Đạt, ngươi chưa phải là đối thủ của Phong Tình Cổ Thi đâu.

Tiếng truyền âm nhập mật đó vừa dứt thì trước mặt Quân Đạt, Phong Tình Cổ Thi đã có hiện tượng kỳ lạ. Khuôn mặt và đôi bàn thủ của lão ma đột ngột phình to và bóng lưỡng, đồng thời trên đầu lão xuất hiện một luồng hắc khí tỏa mùi hăng hắc như xác chết lâu ngày.

Quân Đạt thấy hiện tượng lạ, không để cho Phong Tình Cổ Thi có thời khắc vận hóa tà công lên tầng tối thượng, liền quát lớn:

- Chỉ Điện Di Sơn.

Tuyệt học này chàng vừa mới thụ huấn trong ngọn tiểu huỳnh kỳ chỉ qua một đêm nhưng quyết định mang ra dụng thử với tà công của Phong Tình Cổ Thi.

Ngọn Chỉ Điện Di Sơn cắt một đường thẳng tập kích trực diện Phong Tình Cổ Thi.

Lão ma xoạc chân, gác chéo hai tay trước mặt hứng lấy tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn.

- Âm...

Quân Đạt thối lui hai bộ, hồ khẩu tề buốt như có trăm nghìn con giòi bò nhưng nhúc trong kinh mạch chàng.

Trong khi đó Phong Tình Cổ Thi vẫn đứng trụ thân tại chỗ. Lão bất chợt há cái miệng toang hoác, rồi hướng về phía Quân Đạt thối mạnh một cái.

Quân Đạt ngỡ như có cuồng phong mang theo mùi xú khí của xác chết lâu ngày đổ ập tới mình.

Đầu óc chàng hoa cả lên và chỉ muốn nôn ọe, theo cảm giác đó thì bao nhiêu khí lực cũng đều tản mát.

Phong Tình Cổ Thi cười khẩy:

- Cương thi đại pháp của ta có thể bắt hồn người được chứ?

Quân Đạt đang nôn thốc tháo, nhưng ý chí nghị lực của chàng bùng lên cùng với ý nghĩ:

- "Quân Đạt này hôm nay chưa lấy được ngọn tiểu thanh kỳ thì hôm khác ta sẽ đến lấy."

Cùng với ý niệm đó, chàng lão đảo như người say sóng cố lè bước ra cửa.

Phong Tình Cổ Thi đâu để cho đối thủ của mình bỏ đi dễ dàng như vậy được, trong khi sự sống chết của Quân Đạt đã nằm trong tay lão.

Phong Tình Cổ Thi cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Lão Ma Thần Cát Già có thể đại bại dưới tay tiểu tử nhưng với ta thì khác. Lão phu đang thiếu trái tim của người để uống rượu với Á Tiên đây.

Phong Tình Cổ Thi vừa nói vừa thoát đến vườn thảo công nhắm sau lưng Quân Đạt vồ tới. Thế thộp của lão trông chẳng khác nào cương thi vung tay chộp con mồi trong lúc thềm ăn thịt và uống máu tươi.

Phong Tình Cổ Thi có biết đâu, Quân Đạt chỉ chờ có cơ hội này mà thôi. Chàng định thần để phán đoán trào thủ của Phong Tình Cổ Thi mà không cần quay đầu lại.

Chờ cho trào công của lão ma đầu còn cách chàng độ một gang tay, Quân Đạt mới bất ngờ xoay nửa vòng. Lần này chàng đã dồn tất cả sinh khí sau cùng vào tuyệt thức Song Chỉ Đoạt Mạng mặc dù thừa biết chỉ kinh của mình không hạ được lão ma nhưng nhất thời cũng khiến lão phải sồn lòng.

Mặc dù thấy khuôn mặt Quân Đạt xanh rờn bởi đã trúng cương thi đại pháp nhưng khi chàng bất ngờ quay lại, lão cũng cảm nhận có điều bất ổn.

Cảm nhận như vậy nhưng diễn biến diễn ra quá nhanh, hai đạo chỉ xanh rờn nhắm ngay tâm trung bắn thủ đôi trảo công của lão ma tập kích.

- Rét...

- Ấm...

Quân Đạt phải dụng đến khí lực cuối cùng liền phún ra vòi máu bầm rả khắp sàn phòng lạc hỷ.

Phong Tình Cổ Thi thì thốt lớn:

- Ối...

Hồ khẩu của lão tê buốt đến độ hoa cả mắt.

Lão loạn choạng thối lui lại hai bộ. Chỉ cần có thể thôi, Quân Đạt băng mình ra ngoài Lạc Hỷ Phòng.

Phong Tình Cổ Thi nghiêng răng ken két, quát theo:

- Tiểu tử chui xuống địa ngục lão phu cũng kéo ngươi lên.

Phong Tình Cổ Thi vừa nói vừa lướt ra cửa để đuổi theo Quân Đạt.

Thoát ra khỏi Lạc Hỷ Phòng, Quân Đạt vận dụng hết tàn khí cạn kiệt để băng mình đi. Đầu óc chàng rộn lên những âm thanh u u cùng với những cơn buồn nôn không sao kiềm chế được, và sau mỗi lần nôn ọe thì huyết lưu nhộn nhạo hẳn lên.

Quân Đạt nghĩ thầm, mình không thoát được khỏi tay lão ma hôm nay thì chẳng có ngày hội tụ thất kỳ đoạt mạng.

Chàng thoát ra khỏi Lạc Hoa Viên thì Phong Tình Cổ Thi cũng đã gần bắt kịp chàng. Hai người chỉ còn cách nhau khoảng năm trượng.

Phong Tình Cổ Thi vừa rượt vừa quát:

- Tiểu tử, lão nhân gia cho ngươi một con đường tồn sinh nếu như ngươi giao cho lão nhân gia hai ngọn tiểu hắc kỳ và tiểu huỳnh kỳ.

Mặc cho lão quát tháo phía sau, Quân Đạt cố gia tăng cước pháp. Đối với chàng lúc này, càng chạy nhanh chừng nào tốt chừng nấy chứ tuyệt nhiên đâu thể giao ngọn tiểu huỳnh kỳ đã đoạt được của Ma Thần Cát Giã cho lão Phong Tình Cổ Thi.

Một cơn buồn nôn nữa ập đến, khiến Quân Đạt xây xẩm, hai chân loạng choạng chực ngã thì cùng lúc có tiếng hú cất lên lồng lộng.

Tiếng hú kia khiến cho Phong Tình Cổ Thi thoáng sửng bước.

Quân Đạt mừng thầm:

- "Sự phụ lại hỗ trợ cho mình chẳng?"

Ý niệm đó vừa lướt qua trong đầu Quân Đạt thì có con vật kỳ dị lao đến chụp thẳng vào mặt chàng.

- Bộp!

Quân Đạt chới với ngã xuống đất.

Toàn khuôn mặt chàng rất buốt vì những móng vuốt sắc của con vật đó, Quân Đạt nghiêng răng chụp con quái vật giật phăng ra. Thì ra nó là một cánh rơi với những chiếc vuốt sắc quắp lấy chàng.

Quân Đạt chưa hoàn hồn thì đàn dơi ào ào lao tới. Nhìn đàn dơi đang lướt tới chực chờ tập kích, Quân Đạt nghĩ thầm:

- "Số mạng mình chắc chỉ đến đây?"

Phong Tình Cổ Thi thấy đàn dơi đó xuất hiện cũng lúng túng. Lão hoành thân rồi trở luôn khinh thuật quay ngoắt trở lại Lạc Hoa Viên.

Đàn dơi kia bay trên đầu Quân Đạt chực chờ bổ xuống để quấu những chiếc móng sắc vào da thịt chàng.

Ma Thần Cát Già xuất hiện. Lão ma chấp tay sau lưng từ từ tiến về phía Quân Đạt. Thấy Ma Thần Cát Già, Quân Đạt tự hiểu rằng, nếu như mình chẳng có kỳ duyên thì sẽ không thoát khỏi đại nạn ngày hôm nay.

Đan Điền chàng quặn đau rồi nôn ọe lần nữa.

Ma Thần nhìn chàng:

- Hôm nay Lão Ma Thần đòi nợ ngươi. Nhưng trước khi ngươi làm mỗi ngọn cho lũ dơi tinh của Phong Ma Sơn, ngươi hãy giao lại cho bốn Ma Thần hai ngọn tiểu kỳ.

Quân Đạt gượng nhìn lên cười khẩy:

- Tiểu kỳ đã ở trong tay Quân Đạt thì chẳng bao giờ ta giao cho một ai cả.

Đôi mày của Ma Thần Cát Già dựng ngược lên:

- Người sắp chết đến nơi bởi Cương Thi Đại Pháp của lão Phong Tình Cổ Thi thì giữ tiểu kỳ làm gì?

- Có chết Quân Đạt cũng mang tiểu kỳ xuống mồ.

- Bốn Ma Thần bắt người giao thì người phải giao.

Lão Ma Thần vừa nói vừa đưa tay lên miệng rít lên mấy tiếng chẳng khác nào tiếng cú kêu. Bầy doi đang bay trên đầu Quân Đạt từ từ hạ xuống.

Chúng chao cánh rồi từng con lao thẳng xuống chàng.

- Quác...

Tiếng chim rúc lên lạnh lạnh trên không, cùng với những trận cuồng phong ào ào quật xuống.

- o O o -